

Vinningsbýti

fyri 1973 verður útgoldið partaeigarunum á høvuðsskrivstovuni og í øllum deildum og skrivstovum bankans móti avhending av býttiseðli nr. 14.

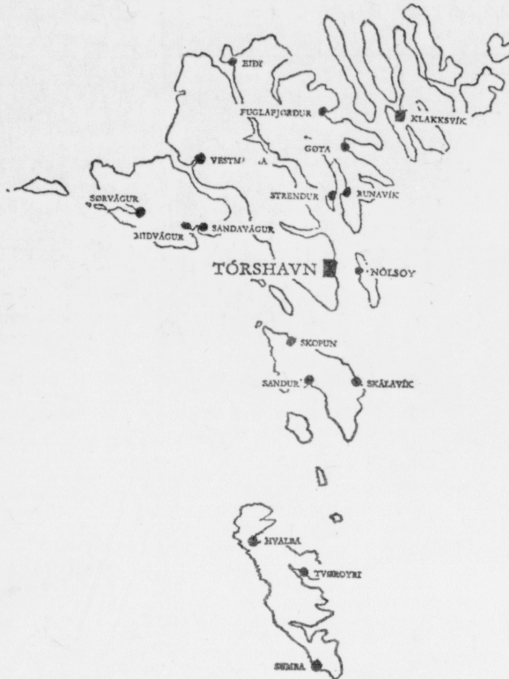
Sum tað framgongur av roknskapinum eru kr. 126.058, —

ógoldið vinningsbýti frá árum frammanundan.

Vit heita tí á partaeigararnar um at hyggja eftir, um teir ikki eisini liggja við gomlum býttiseðlum, og at senda hesar inn saman við býttiseðlunum fyri 1973.

SJOVINNUBANKIN

DEILDIR OG AVGREIÐSLUR:

okkara banki

Ein banki er handelsfyrirtøka, hvørs handilsvøra er peningur.

Hann, ið hevur pening til avlops, setir hann inn.

Honum, ið vantar tøkna pening, veitir bankin lán.

Soleiðis verður bankin við til at skapa tað lívgevandi renslíð í samfelagnum og fremja sparsemi og hjálpa fólki til at seta fót undir egið bord.

SJOVINNUBANKIN hevur, síðani hann varð stovnaður, altíð roynt at staðið fremst, lofta teimum nýggju tíðunum og teimum fyribrigdum, sum tær hava ført við sær.

Lat tí
okkara banka
verða

TYGARA BANKA

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

30. PARTUR

Himmalin var gráluttur. Tað sirm-
aði. Veðurlagið og hugsanir
Manju í hesi løtu samræimaðu frá-
lika væl.

Og hugsanir hennara vóru
daprar, har hon sat í bussinum
millum ótal av øðrum ferðandi.

Triggir regndropar pikkaðu á
rútin, har Manja sat. Eitt. Tvey.
Trý. Taldi hon. Men hóast dæpru
hugsanir sínar royndi hon at
vinna mótið aftur. Við orðunum:
— Eg gerist aldri eydnusæl. So
leingi, hann er á lívi. Hasin
Magne Ákre. Bussurin koyrdi.
Langur teinur.

Her hevði hon aldri verið áður.
Tað kendist, sum ferðaðist hon í
øðrum landi. Eins og hon varð
jakstrað. Eins og eitt yllidýr.

A sama hátt mundi Ákre kenna
veruleikan, helt Manja. Júst á
sama hátt. Eisini hann varð
jakstraður. Meðan hon soleiðis sat
og hugsaði, segði bilstjórin: —
Suðurvegvegur!

Suðurvegvegur! Manja vakn-
aði mest sum úr svøvn. Hon
skuldi fara úr bussinum, tá hann
var komin higartil. Júst so. Tað
hevði hon lisið í kortinum.

Manja so gjørdi.
Og har stóð hon. Einsamøll.
Vindur hevði avloyst iotið. Helt
Manja. Og ljós hár henna flaksaði
í vindinum.

Her var sannur tómleiki. Einkí
fólk á gotuni. Bert nokur hús.
Manja fór til gongu. Gekk langt
og leingi.

Har var Engdraget! Har búði
hann, Magne Ákre! Men í hvør-
jum av hasum húsunum hevði
hann tilhald. Hýrubílfórarin visti
ikkí at siga henni. Enn minni v'eti
hon.

Manja fór spakuliga yvir móti
teim nógvu húsunum. Tey sóu illa
út, helt hon. Vistu nærum ikki á
hvørja lið, tey skuldu falla.

Ti stóðu tey bert.

Manja byrjaði av nýggjum at
seta sær sjálvm spurningar: —
Hvat gjørdi hon her um leiðir?

Hví var hon komin higar?

Men svar fekk hon einki.

Hon hevði hondina um skamm-
byrsuna. Visti hon tað ikki bein-
leiðis, so kundi hon minnst, hví
hon var farin heimanífrá. Og kom-
in higar

— — —

Meðan Manja gekk hugsunarsom
í útjaðaranum av Keypmanna-
havn, pikkaði Bob á dynnar hjá
harra Winter. Hurðin varð latin
upp.

— Góðan dagin, harra Winter,
segði Bob. — Ber mær til at hitta
vokru dóttir tygara? Winter
brosaði.

— Tíverri, Bob. Hon er uttan-
dura. Á vitjan hjá skúlavinkonu.
Haldi eg.

— Tað var spell, helt Bob. Eg
vónaði, at hon var við hús. Men
hví siga tygum bert „eg haldi
tað“?

— Eg havi orsökir til tess,
svaraði Winter. — Manja var

heldur enn ikki login, tá hon kom
úr skúla í dag. Men kanska er tað
bert nakað, eg haldi. Hon er óivað
á vitjan hjá skúlavinkonuni.

— Winter, segði Bob avgjör-
ur. — Tygum eru mær so ivasam-
ur. Høvdu tygum viljað gjørt
mær tann beina at ringt til hesa
vinkonu hennara og spurt, um
Manja veruliga er har???

— Eg veit ikki hjá hvørjum,
Manja er á vitjan.

— Ikki tað?

— Bert tað, at gentan eitur
Kirstin og at allar skúlavin-
konurnar skuldu á vitjan til
hennara.

— Skuldi Lis eisini á vitjan?

— Ja, soleiðis skilti eg, svaraði
Winter.

— Eg kenni telefonnummar
hennara. Eg kundi spurt hana,
helt Bob. — Kundi eg lænt
telefonina?

— Jú, sjálvandi, svaraði Winter.
Løtu seinni gjørdust Bob og
Winter vitandi um veruleikan!

Nei, tað var als ongin avtala um
at vitja nakra vinkonu. Als ikki.
Winter var ræðsluslugin. Hann
byrjaði at leita eftir skammbyrsu-
ni. Men hon var ongastaðni at
finna!

Manja hevði tikið hana. Uttan
at hann var vitandi um tað!

Teir komu fram á kortið, Manja
hevði kannað, áðrenn hon var
farin heimanífrá, og gjørdust í
sama viðfangi vitandi um, hvagar
hon var farin.

— Winter, segði Bob kvikliga.

— Tygum siggja merkið, sum er
gjørt á kortið. Við einum penni?

— Jú, svaraði Winter. — Merk-

ið er sett á kortið. Og nærindis
merkinum stendur Engdraget!???

Teir litu hvør at øðrum. Báðir
spurdu teir sjálvan seg: Hvat í
viðastu verð tekur hon sær fyri?

Engdraget?

Winter segði seg ikki vera vit-
andi um, hvar Engdraget var.
Men tað vist Bob.

— Tað er á Amager, segði
hann: — Ein limur í poppbólki
okkara býr har onkustaðni. Har
búgva eisini onnur. Teirra millum
Magne Ákre!

— Magne Ákre? Býr hann har?

Bob hevði onga viðmerking,
men segði avgjörur:

— Harra Winter. Eg fari út
hagar — um tygum vilja læna
mær bilpening. Eingin ivingur

er um, at Manja hevur í umbúnað
at seta í verk tiltøk móti Ákre.
Sum kunnu enda í einum sorgar-
leiki. Vit eru nú vitandi um
orsøkina til, at hon er farin frá
húsum seinnapartin!

— Í lagi, segði Winter. Her
hevur tú triati krónur til bilkoyr-
ing. Kvika tær bert.

Ímeðan seti eg meg í samband
við lögregluna, legði Winter
afturat.

Manja nærkaðist húsum Ákre.
Uttan hon sjálf var vitandi um
tað.

— Hann hevur tilhald í onkrum
av hesum húsunum.

Spakuliga helt hon leiðina fram.
— Bráðliga festi hon eygað á
eitt mannfólk. Sum í skundi hvarv
úr eygsjón hennara!

(Framhald)